

TTT/65 - Vertaukset, Lohtu & Lupaus

Vertaus Köyhistä Ylläpitäjistä

Näin sanoo Herra...

- 1.Nälkäisten, sairaiden ja alastomien väkijoukko lähestyi taloa armeliaisuuden etsinnässään.
- 2.Talon omistajat jatkuvasti valmistelivat ruokaa palvellakseen matkailijoita pöydässään.
- 3.Omistaja, noiden maiden herra ja mestari, tuli johtamaan pitoja.
- 4.Aikaa kului ja puutteenalaiset aina löysivät ylläpitonsa ja suojansa tuosta talosta.
- 5.Eräänä päivänä omistaja huomasi, että pöydässä tarjoittava vesi oli sumeaa, että tarjottavat ruokalajit eivät olleet terveellisiä ja maistuvia ja että pöytäliinat olivat tahraisia.
- 6.Hän kutsui sitten niitä, jotka olivat vastuussa pöydän valmistelemisesta ja kysyi heiltä: ”Oletteko katsoneet näitä liinoja, maistelleet näitä ruokalajeja ja juoneet tätä vettä?”
- 7.”Kyllä, herra.” He vastasivat.
- 8.Ennen kuin annatte sitä näille nälkäisille ihmisille, antakaa sitten lastenne syödä siitä ja jos he huomaavat näiden tarjoiluiden olevan hyviä, te voitte sitten antaa ne vierailijoille.
- 9.Lapset ottivat leipää, hedelmiä ja mitä ikinä pöydässä olikaan, mutta maku ei ollut miellyttävä ja oli tyytymättömyyttä ja kapinaa esimiehiä kohtaan ja rajuja vastalauseita.
- 10.Omistaja sanoi sitten niille, jotka olivat odottamassa: Tulkaa, odottakaa tämän puun vieressä; Minä tulen tarjoamaan teille Minun puutarhani hedelmiä ja muruja, jotka miellyttävät makuanne.
- 11.Ja esimiehille Hän sanoi: Puhdistakaa se, mikä on tahraista, hankkiutukaa eroon kitkerästä mausta, minkä olette jättäneet suihin niille, jotka olette pettäneet. Sovittakaa Minulle tämä, sillä Minä olen määrännyt teidät vastaanottamaan kaikki ne, joilla on nälkä ja jano ja tarjoamaan heille hienoimpia ruokalajeja ja puhdasta vettä ja te ette ole noudattaneet; teidän työnne ei miellytä Minua.
- 12.Noiden maitten herra sitten valmisteli (itse) juhla-aterian, leipä oli tyydyttävää, hedelmät terveellisiä ja kypsiä, vesi puhdasta ja virkistävää. Sitten Hän kutsui ne, jotka odottivat: kerjäläiset, sairaat, lepraiset ja kaikki söivät suurella mielihyvällä. Pian he olivat terveitä ja vapaita sairauksistaan ja päättivät pysyä tuolla maatilalla.
- 13.Heistä tuli työntekijöitä ja he alkoivat työstää maata, mutta he olivat heikkoja, eivätkä antaneet itsensä tulla omistajan neuvojen opastamiksi. He sekoittivat erilaisia siemeniä ja sadot taantuivat. Rikkaruohot tukahduttivat vehnän.
- 14.Ja kun sadonkorjuun aika tuli, omistaja lähestyi uudelleen ja sanoi: Mitä te olette tekemässä? Teille Minä annoin vain talon huolenpidon vieraiden vastaanottamiseksi. Kylvä, jonka olette tehneet, ei ole hyvä. On toisia, jotka ovat vastuussa maista. Menkää ja puhdistakaa pellot orjantappurasta, pensaista ja rikkaruohoista, sitten palatkaa takaisin huolehtimaan talosta. Lähde on kuivunut, leipä ei ole terveellistä ja hedelmä on kitkerä. Tehkää matkustajien kanssa niin kuin Minä olen tehnyt teidän kanssanne ja kun olette ruokkineet ja parantaneet ne, jotka tulivat luoksenne, kun olette saaneet veljienne kivun katoamaan, Minä tulen tuomaan teidät lepäämään Minun asuinsijaani. (196, 47-49)

Erämaan ylittäminen Suureen Kaupunkiin

15.Kaksi matkustajaa käveli hiljentyen avarassa erämaassa, heidän jalkansa olivat kivuliaat polttavista hiekoista. He olivat suuntaamassa kohti kaukaista kaupunkia, vain toivo määränpäänsä tavoittamisesta rohkaisi heitä heidän vaivalloisella matkallaan, heidän leipänsä ja vetensä olivat melkein lopussa. Nuorempi kahdesta alkoi heikkenemään ja Hän pyysi kumppaniaan jatkamaan matkaa yksin, koska hänen voimansa olivat pettämässä hänet.

16.Vanhempi matkustaja yritti rohkaista nuorempaa miestä, kertoen heille, että ehkä he löytäisivät keitaan pian, missä he saisivat menetetyn voiman takaisin, mutta viimeksimainittu ei ollut luottavainen.

17.Hän ajatteli hänen jättämistään tuohon yksinäiseen paikkaan, mutta huolimatta siitä että myös oli uupunut, Hän asetti alakuloisen kumppaninsa olkapäilleen ja jatkoi matkaa työläästi.

18.Kun nuori mies oli levännyt, ajatellen uupumustaan, jota Hän aiheutti hänelle, joka kantoi häntä olkapäillään, Hän päästi niskansa irti, otti häntä kädestä ja täten he jatkoivat matkaa.

19.Suuri usko rohkaisi vanhan sydäntä, mikä antoi hänelle voimaa kukistaa uupumuksensa.

20.Kuten Hän oli ennalta nähnyt, taivaanrannassa ilmestyi keidas, jonka varjossa lähteen viileys odotti heitä. Viimein he saavuttivat sen ja he joivat tuota voimistavaa vettä, kunnes he olivat tyytyväisiä.

21.He nukkuivat virkistävän levon ja herätessään he tunsivat uupumuksensa kadonneen, eivätkä he kokeneet nälkää, eivätkä janoa, he tunsivat rauhaa sydämessään ja voimaa tavoittaa kaupunki, jota he olivat etsimässä.

22.He eivät olisi halunneet jättää tuota paikkaa, mutta oli välttämätöntä jatkaa matkaa. He täyttivät pullo tuolla puhtaalla, kirkaalla vedellä ja jatkoivat matkaa.

23.Vanhempi matkustaja, joka oli ollut nuoremman miehen tuki, sanoi: Käyttäkäämme säästeliäästi vettä, jota kannamme, on mahdollista, että voimme tavata polullamme joitakin pyhiinvaeltajia, jotka ovat uupumuksen kukistamia, kuolemassa janoon ja sairauteen ja on välttämätöntä tarjota heille sitä, mitä olemme kantamassa.

24.Nuori mies vastusti, sanoen ettei olisi järkevää jakaa sitä, mikä ei ehkä saattaisi olla tarpeeksi edes heille; että siinä tapauksessa, koska he olivat käyneet läpi niin paljon ponnistusta saavuttaakseen tuon kallisarvoisen aineen, he voisivat myydä sen sellaiseen hintaan, mitä haluaisivat.

25.Tyytymättömänä tähän vastaukseen vanha mies vastasi, että jos he odottivat saavansa rauhan hengessään, heidän tulisi jakaa vesi tarvitsevien kanssa.

26.Ärsyyntyneenä nuori mies sanoi, että Hän piti parempana kuluttaa vesi pullossa itse, ennen kuin jakaa se kenenkään kanssa, jonka Hän kohtaisi matkan varrella.

27.Jälleen vanhan miehen ennakkoaavistus täyttyi, sillä he katsoivat edessään karavaania, joka koostui miehistä, naisista ja lapsista, jotka olivat eksyneet erämaahan ja olivat menehtymisen partaalla.

28.Ystävällinen vanha mies ripeästi lähestyi näitä ihmisiä, joille Hän antoi vettä juotavaksi. Matkalaiset tunsivat voimistuvansa heti, sairaut avasivat silmänsä kiittääkseen vanhaa matkustajaa ja lapset lakkasivat itkemästä janosta. Karavaani nousi ja jatkoi matkaansa.

29. Anteliaan matkustajan sydämessä oli rauha, kun taas toinen, nähdessään pullonsa tyhjänä, pelästyen sanoi kumppanilleen, että heidän pitäisi palata takaisin etsimään lähdeettä ja täydentämään veden, jonka olivat kuluttaneet.

30. "Meidän ei tulisi kääntyä takaisin," hyvä matkustaja sanoi, "sillä jos meillä on uskoa, me tulemme löytämään uuden keitaan kauempana edessä."

31. Mutta nuori mies epäili, Hän oli peloissaan ja Hän piti parempana sanoa hyvästit kumppanilleen juuri siinä, palatakseen takaisin etsimään lähdeettä. He, jotka olivat olleet yhteistuumin matkaamassa, erosivat. Kun yksi jatkoi eteenpäin polulla, täynnä uskoa kohtalossaan, toinen, ajatellen että Hän saattaisi kuolla erämaassa, juoksi kohti lähdeettä, kuolemanpelon pakkomielteen ollessa hänen sydämessään.

32. Viimeinkin Hän saapui huohottaen ja uupuneena ja tyydytyksellä Hän joi, kunnes sammutti janonsa, unohtaen kumppaninsa, jonka Hän salli mennä eteenpäin yksin, kuin myös kaupungin, jonka Hän oli hylännyt, päättäen jäädä asumaan erämaahan.

33. Sen jälkeen ei ollut kauan, kun karavaani, joka koostui lopen uupuneista miehistä ja naisista meni oli läheltä, he innokkaasti lähestyivät juodakseen lähteen vesistä.

34. Mutta yhtäkkiä ilmestyi mies, joka ei sallinut heidän juoda eikä levätä, elleivät he maksaisi hänelle noista hyödyistä. Nuori matkustaja oli ottanut omistukseensa keitaan, tehden itsestään erämaan herran.

35. Nuo miehet kuuntelivat häntä surullisuudella, sillä he olivat köyhiä, eivätkä he voineet ostaa tuota kallisarvoista aarretta, joka tyydyttäisi heidän janonsa. Viimeinkin, riistäen itseltään sen vähän, mitä kantoivat, he ostivat hieman vettä sammuttaakseen epätoivoisen janonsa ja jatkoivat matkaansa.

36. Pian tuo mies muutti itsensä herrasta kuninkaaksi, sillä ne, jotka menivät läpi tuota tietä, eivät aina olleet köyhiä, oli myös valtaa omaavia, jotka pystyivät antamaan omaisuuden vesilasillisesta.

37. Tämä mies ei antanut yhtään ajatusta kaupungille, joka oli erämaan tuolla puolella ja paljon vähemmän isälliselle kumppanilleen, joka oli kantanut häntä olkapäillään, pelastaen hänet menehtymästä erämaassa.

38. Yhtenä päivänä Hän näki karavaanin lähestymässä, se oli varmasti suuntaamassa suurta kaupunkia kohti, mutta hämmästykseseen Hän havaitsi, että nuo miehet, naiset ja lapset olivat kävelemässä täynnä voimaa ja iloa, laulaen ylistyslaulua.

39. Tämä mies ei voinut ymmärtää, mitä Hän katsoi ja hänen hämmästyksensä oli jopa suurempi, kun Hän näki hänet, joka oli ollut hänen matkakumppaninsa, marssimassa karavaanin edessä.

40. Karavaani pysähtyi keitaan eteen, kun kaksi miestä katsoivat toisiaan, suuresti hämmästyneinä; lopulta Hän, joka asui keitaalla, kysyi entiseltä kumppaniltaan: Kerro minulle, kuinka on mahdollista, että on ihmisiä, jotka kulkevat tämän erämaan halki, olematta janoisia tai kokematta uupumusta?

41. Syy oli, että sisäisesti Hän ihmetteli, mitä hänestä voisi tulla sinä päivänä, kun kukaan ei lähestyisi kysyäkseen vettä tai asumista.

42. Hyvä matkustaja sanoi kumppanilleen: Minä saavutin suuren kaupungin, mutta matkan varrella minä en kohdannut ainoastaan sairaita, vaan myös janoisia, eksyneitä, uupuneita ja minä virvoitin

jokaisen uskolla, joka oli virvoittanut minut ja täten keitaalta keitaalle, yhtenä päivänä me tavoitimme suuren kaupungin portit.

43.Siellä Minut kutsui tuon Valtakunnan Herra, joka nähtyään, että olin tuttu erämaan kanssa ja että osoitin sääliä kaikille matkustajille, antoi minulle tehtävän palata takaisin ja olemaan opas ja neuvonantaja matkustajien vaikealle (erämaan) ylittämiseksi.

44.Täällä minä jälleen olen opastamassa toista karavaania, joka minun täytyy viedä suureen kaupunkiin. ”Ja sinä, mikä sinut tänne tuo?” Hän kysyi häneltä, joka oli pysynyt keitaalla. Häveten, jälkimmäinen oli hiljaa.

45.Sitten hyvä matkustaja sanoi hänelle: Minä olen tietoinen, että sinä olet tehnyt tästä keitaasta omasi; että sinä myyt sen vettä ja että velotat suojasta: nämä hyödyt eivät ole sinun, Jumalallinen voima oli asettanut ne erämaahan, käytettäväksi kenelle tahansa, joka niitä tarvitsisi.

46.Näetkö nämä väen paljoudet? Heillä ei ole keitaan tarvetta, koska he eivät tunne janoa, eivätkä he ole uupuneita, on tarpeeksi, että välitän heille viestin, että suuren kaupungin Isä ilmaisee minun kauttani heille, nousta ja löytää voima joka askeleella, päämääränä, että heidän tulee tavoittaa tuo Valtakunta.

47.Jätä lähde niille, jotka janoavat, niin että nuo, jotka kärsivät erämaan ankaruudesta, voivat löytää levon ja sammuttaa janonsa siinä.

48.Sinun ylpeytesi ja itsekkyytesi ovat sokaisseet sinut, mutta mitä hyvää on ollut tämän pienen keitaan herrana olemisessä, kun asut tässä yksinäisessä paikassa ja olet riistänyt itseltäsi suuren kaupungin tuntemisen, mitä me molemmat olimme etsimässä? Oletko jo unohtanut tuon päämäärän, joka oli meitä molempia varten?

49.Tuo mies kuuntelemassa hiljaisuudessa häntä, joka oli ollut hänen uskollinen ja epäitsekäs kumppaninsa, puhkesi kyyneliin, sillä Hän tunsu katumusta, vikojensa vuoksi ja repien pois valheelliset taidokkaat pukunsa ja koristuksensa, Hän meni etsimään aloituspistettä, mistä erämaa alkoi, seurataksaan polkua, joka veisi hänet suureen kaupunkiin; mutta nyt hän kulki polkua pitkin valaistuneena uudella valolla, joka oli usko ja rakkaus kanssaihmiisiinsä. - Vertauksen Loppu -

50.Minä olen suuren kaupungin Herra ja Elia on vanha (matkustaja) Minun vertauksessani, Hän on ”huutavan ääni erämaassa”, Hän, joka uudelleen manifestoituu joukkoonne, ilmestyksen täyttymisenä, minkä Minä annoin teille Taaborin Vuoren kirkastumisessa.

51.Seuratkaa Eliaa, Oi Minun rakastetut ihmiseni ja kaikki tulee muuttumaan elämässänne; kaikki tulee muuttumaan ylistyksessänne ja ihanteissänne.

52.Uskoitteko, että epätäydellinen ylistyksenne olisi ikuista? Ei, opetuslapset; huomenna, kun henkenne katselee suurta kaupunkia taivaanrannassa, Hän tulee sanomaan kuin Mestarinsa: ”Minun Valtakuntani ei ole tästä maailmasta.” (28, 18-40)

Vertaus: Kuninkaan Jalomielisyys

53.Kerran oli kuningas, joka oli alamaistensa ympäröimä, juhlien voittoa kapinallisista ihmisistä, jotka nyt olivat tulossa hänen orjikseen.

54.Kuningas ja hänen alamaisensa hurrasivat voittoaan ja Kuningas puhui sanoen: ”Minun käteni voima on saanut riemuvoiton ja laajentanut Minun valtakuntaani. Kuitenkin, Minä tulen

rakastamaan valloitettuja niin kuin Minä rakastan teitä ja annan heille suuret maat Minun hallinnastani, viiniviljelyyn. Ja aivan kuten Minä rakastan heitä, Minä toivon myös teidän rakastavan heitä.

55.Aikaa kului ja tuon kansan keskuudessa, tuon kuninkaan rakkaudella ja oikeudenmukaisuudella valloittaman, nousi mies, joka kapinoi Herraansa vastaan ja joka yritti tappaa hänet sillä aikaa, kun Hän nukkui, vaikka Hän vain onnistui vahingoittamaan häntä.

56.Kohdatessaan oman rikoksensa, mies pakeni kauhistuneena piiloutuakseen pimeimpään viidakkoon, kun Kuningas itki alamaisansa kiittämättömyyttä ja hänen possaoloaan, koska Hän rakasti häntä suuresti.

57.Paetessaan mies joutui vangiksi kansan keskuuteen, jotka olivat kuninkaan vihollisia ja kun häntä syytettiin tuon kuninkaan alamaisena olemisesta ja jonka käskyvaltaa Hän ei tunnustanut, Hän julisti äänekkäästi, että Hän oli pakenemassa, koska Hän oli tappanut tuon Kuninkaan. Mutta Häntä ei uskottu ja Hänet tuomittiin kidutettavaksi ja poltettavaksi paalussa.

58.Juuri kun, jo verisenä, Hänet oltiin antamassa tulen valtaan, Kuningas sattui menemään ohitse alamaistensa kanssa etsiessään kapinallista. Nähdessään mitä oli tapahtumassa, herra nosti käsivartensa ja kutsui pyöveleitä: "Mitä te teette, te kapinalliset ihmiset?" ja Kuninkaan majesteettisen ja käskevän äänen vuoksi kapinalliset heittäytyivät maahan Hänen edessään.

59.Kiittämätön alamainen, joka oli sidottu paaluun, odottaen tuomionsa toimeenpanoa, oli hämmästynyt ja ällistynyt näkemään, että kuningas ei ollut kuollut ja nyt lähestyi askel askeleelta päästääkseen hänet vapaaksi.

60.Kuningas otti kapinallisen paalusta ja hoiti hänen haavansa. Hän kaatoi viiniä hänen huuliensa väliin, puki hänet uusiin valkeisiin pukuihin ja laittaen suudelman hänen otsaansa, sanoi hänelle: "Minun alamaiseni, miksi sinä lähdit Minun viereltäni? Miksi sinä haavoitit Minua? Älä vastaa sanoilla. Minä toivon sinun tietävän, että Minä rakastan sinua ja Minä sanon sinulle nyt: Tule ja seuraa Minua."

61.Ihmiset, jotka todistivat tätä armeliaisuuden näkymää, hämmästyivät ja kääntyivät, huudahtivat: "Hoosianna, hoosianna", ja julistivat itsensä kuninkaan tottelevaisiksi alamaisiksi. Sen jälkeen tuo kansa ei vastaanottanut Herraltaan mitään muuta kuin hyvää ja alamainen, joka kerran oli kapinoinut, hämmästytti vastaanottaessaan niin paljon rakkautta kuninkaaltaan, antautui hänen täydellisille töille ja päätti palauttaa nuo rajattoman rakkauden todisteet, rakastamalla ja kunnioittaen Herraansa ikuisesti. - Vertauksen Loppu -

62.Siinä, ihmiset, teillä on Minun sanani selkeästi. Ihmiset kamppailevat Minua vastaan ja sen vuoksi menettävät ystävyytensä Minuun.

63.Mitä vahinkoa Minä olen tehnyt ihmisille? Mitä vahinkoa tuo heille Minun Oppini tai Minun Lakini?

64.Ymmärtäkää, että niin monta kertaa kuin te loukkaatte Minua, yhtä monta kertaa teille annetaan anteeksi, mutta teidän täytyy sitten antaa vihollisillenne anteeksi yhtä monta kertaa kuin he ovat loukanneet teitä.

65.Minä rakastan teitä. Ja jos te otatte askeleen pois päin Minusta, Minä otan askeleen teitä kohti ja jos te suljette temppeleinne oven Minua vastaan, Minä tulen kutsumaan heitä, kunnes te aukaisette ne Minulle saapuakseni. (100, 61-70)

Siunaukset

66.Siunattu on hän, joka kärsivällisesti kestää surunsa, sillä Hän tulee löytämään omassa nöyryydessään voiman jatkaa ristinsä kantamista kehityksensä polulla.

67.Siunattu on hän, joka nöyrästi kestää nöyryytyksen ja tietää kuinka antaa anteeksi niille, jotka loukkasivat häntä, sillä Minä tulen tuomaan oikeuden hänelle. Mutta voi niille, jotka tuomitsevat veljiensä teot, sillä heidät vuorostaan tullaan tuomitsemaan!

68.Siunattu on hän, joka totellen Minun lakini ensimmäistä käskyä, rakastaa Minua yli kaiken luodun.

69.Siunattu on hän, joka sallii Minun tuomita asiansa, olipa se oikeudenmukainen tai epäoikeudenmukainen. (44, 52-55)

70.Siunattu on Hän, joka nöyrtyy maapallolla, sillä Minä tulen ylentämään hänet. Siunattu on Hän, jota herjataan, sillä Minä tulen todistamaan hänen viattomuutensa. Siunattu on Hän, joka antaa todistuksen Minusta, sillä Minä tulen siunaamaan häntä. Ja hän, joka on torjuttu Minun Oppini harjoittamisesta, Minä tulen tunnustamaan hänet. (8, 30)

71.Siunattuja ovat ne, jotka langetessaan ja noustessaan, ovat itkemässä ja siunaamassa Minua; ne, joita heidän omat veljensä loukkaavat, uskoutuvat Minulle syvällä sydämessään. Nuo pienet ja surulliset, naurunalaisiksi tehdyt, mutta nöyrät ja siitä syystä voimakkaat hengessä, ovat todella Minun opetuslapsiani. (22, 30)

72.Siunattu on Hän, joka ylistää Herran tahtoa, siunattu on Hän, joka ylistää omia katkeria olosuhteitaan, tietäen, että se puhdistaa hänen tahransa, sillä Hän kiihdyttää askeleitaan, hengelliselle vuorelle kohoamistaan varten (308, 10)

73.Kaikki odottavat uuden päivän valoa, rauhan aamunkoittoa, joka tulee olemaan uuden aikakauden alku. Sorretut odottavat vapauttamisensa päivää, kun taas sairaat toivovat balsamia, joka tulee palauttamaan heille heidän terveytensä, voimansa ja onnellisuutensa.

74.Siunattuja ovat nuo, jotka tuntevat kuinka odottaa viimeiseen hetkeen asti, sillä heille se, minkä he ovat menettäneet, tullaan palauttamaan lisäyksen kera. Minä siunaan heidän odotuksensa, sillä se on todiste heidän uskostaan Minuun. (286, 59-60)

75.Siunattuja ovat uskolliset; siunattuja ne, jotka pysyvät vahvoina koettelmusten loppuun saakka. Siunattuja ovat ne, jotka eivät ole tuhlanneet Minun opetukseni välittämää voimaa, sillä he, tulevina katkerina aikoina, tulevat menemään läpi elämän muutosten voimalla ja valolla. (311, 10)

76.Siunattuja ovat ne, jotka ylistävät Minua Luomakunnan alttarilla ja ne, jotka tietävät, kuinka vastaanottaa vikojensa seuraukset nöyryydellä, osoittamatta niitä Jumalallisiksi rangaistuksiksi.

77.Siunattuja ovat ne, jotka tietävät, kuinka tehdä Minun tahtoni ja hyväksyä koettelemuksensa nöyryydellä. Kaikki he tulevat rakastamaan Minua. (325, 7-8)

Kehotus Kehittymiseen

78.Siunattuja ovat ne, jotka nöyryydellä ja uskolla pyytävät Minulta henkiensä kehittymistä, sillä he tulevat vastaanottamaan sen, minkä he anovat Isältään.

79.Siunattuja ovat ne, jotka tietävät kuinka odottaa, sillä Minun armeliaisuuteni tulee heidän käsiinsä oikealla hetkellä.

80.Oppikaa, kuinka pyytää ja myös kuinka odottaa, tietäen, ettei mikään pakene Minun armeliaisuuttani. Luottakaa, että Minun tahtoni tullaan manifestoimaan kussakin tarpeessanne ja koettelemuksessanne. (35, 1-3)

81.Siunattuja ovat ne, jotka unelmoivat rauhan ja sopusoinnun paratiisista.

82.Siunattuja ovat ne, jotka ovat pilkanneet ja nähneet välinpitämättömyydellä pinnallisen pikkuseikat, turhamaisuudet ja intohimot, jotka eivät tee hyvää ihmiselle ja vielä vähemmän hänen hengelleen.

83.Siunattuja ovat ne, jotka ovat asettaneet sivuun kiihkomielliset käytännöt, jotka eivät johda mihinkään ja ovat etäännyneet vanhoista ja virheellisistä uskomuksista, omaksuakseen ehdottoman totuuden, alastoman ja puhtaan.

84.Minä siunaan ne, jotka sanoutuvat irti ulkoisesta, saapuakseen mietiskelyyn, rakkauteen ja sisäiseen rauhaan, sillä he ymmärtävät, että rauhaa ei tämä maailma tarjoa, vaan se voidaan löytää itsen sisältä.

85.Siunattuja olette te, joissa totuus ei innoita pelkoa eikä häväistystä, sillä Minä kerron teille todella, että valo tulee lankeamaan kuin vesiputous henkenne päälle, tyydyttämään ikuisesti valon janonne. (263, 2-6)

86.Siunattu on Hän, joka kuuntelee, sisäistää ja harjoittaa Minun opetuksiani, sillä Hän tulee tuntemaan, kuinka elää maailmassa, kuin myös tuntemaan, kuinka kuolla tälle maailmalle ja kun aika tulee, tuntee heräävänsä ikuisuuteen.

87.Siunattu on Hän, joka paneutuu syvästi Minun sanaani, koska Hän oli oppinut syyn kipuun ja merkitykseen korvaamisen ja sovituksen takana ja niinpä sen sijaan, että tulisi epätoivoiseksi tai pilkkaavaksi ja siten lisäten hänen suruaan, Hän seisoo täynnä uskoa ja toivoa kamppailua varten, niin että hänen syyllisyytensä paino on joka päivä pienempi ja malja, joka hänen täytyy kuivattaa, vähemmän kitkerä.

88.Tyyneys ja rauha ovat niitä uskon ihmisiä varten, jotka hyväksyvät Isänsä tahdon. (293, 45-47)

89.Teidän edistymisenne, tai kehittymisenne, tulee sallimaan teidän löytää Minun totuuteni ja havaita Minun Jumalallinen läsnäoloni hengellisessä, aivan kuten kussakin Minun työssäni. Silloin Minä tulen sanomaan teille: ”Siunattuja ovat ne, jotka tuntevat, kuinka nähdä Minut kaikessa, sillä he ovat niitä, jotka todella Minua rakastavat. Siunattuja ovat ne, jotka tietävät, kuinka tuntea Minut hengessään ja jopa aineellisen muotonsa läpi, sillä nämä ovat niitä, jotka ovat herkistäneet koko olemuksensa, niitä, jotka ovat todella tulleet hengellistetyiksi.” (305, 61-62)

90.Te tiedätte, että Minun korkealta valtaistuimeltani Minä kiedon Maailmankaikkeuden Minun rauhaani ja Minun siunauksiini.

91.Kaikki on Minun siunaamaani joka hetkellä ja kunkin hetken aikana.

92.Ei mikään kirous tai iljetys koskaan tule Minusta tai Minun lapsistani ja niinpä tekemättä eroa syntisten ja oikeudenmukaisten välille, Minä saan Minun siunaukseni, Minun rakkauden suudelmani ja rauhan laskeutumaan heidän kaikkien päälle. (319, 49-50)

OLKOON MINUN RAUHANI TEIDÄN KANSSANNE!